

»Kakor tisti njeni pogrebci — tako sem storil! Njen spomin sem onečastil — ne smel bi se bil dotakniti breskev, včeraj ne!«

Vedno bolj me je težil ta novi greh; nič več nisem mogel zaspati. Po kolenih sem se skobalil z ležišča do line in sem zastrmel venkaj v noč. Jatoma so drveli črni oblaki nad dolino, iz neba na zemljo so sikali krvavi bliski, grom za gromom je osorno bobnel od gore do gre; kakor kače s strupenimi, na smrten pik pripravljenimi žreli so se mi zazdeli tisti sikajoči bliski.

»Odkod ste? No, pa saj vas poznam... Kače!«

Sam svojega glasu sem se prestrašil; ali ravno zato, ker so se mi zazdele lastne besede tako tuje in neznane kakor iz drugega sveta, sem nadaljeval:

»Če ste že njo, dajte, pičite še mene, ki sem ji storil krivico! Čemu čakati?... Več je bila vredna kakor jaz, pa ji niste prizanesli...«

Bliski so v žarečih presekih križali nebo dalje, sikali z razklanimi želi mimo line, ali mene ni nobeden pičil.

Od srda razgret sem se vrnil trepetaje nazaj na svoje ležišče. Greh, ki je bil begal poprej v moji duši, se je že dodobra umiril; šel je spat, da se zbudi zjutraj iznova in prične še bolj glodati; ali pa se je izpremenil v nič in me ne bo nikoli več nadlegoval — kdo ve?... Počasi so mi lezle trepalnice na oči, toda spanca ni hotelo biti: venomer je grmelo zunaj — Bog se je kregal nad pregrešnim svetom. V polsnu se je prikazala pred mojimi očmi Amanda, prebodena od bliska, obdana od hropečih oblakov; vsa bela je bila, vsa smehljajoča, še v smrti lepša kakor angelček. Obšla me je globoka žalost... Amanda, sestra draga po Adamu in Evi, odpusti mi grešniku! Amanda, sestra mila, kje je tvoj mladi grob? Kdaj pridem za teboj jaz?...

Milko in solnček.

*„Zlati solnček, daj, pokukaj zopet
skoz oblake kakor svoje dni! . . .
Ah, ne vem, kaj sem se ti zameril,
da te, solnček, nič več k meni ni!...“*

*Daj, posveti, pa poglej skoz megle!
Ti ne veš, kako mi je dolg čas!
Veš kaj? Da se malo poigrava,
pridi, pridi enkrat k meni v vas!...“*

*Res je slišal Milka zlati solnček
in pregnal na zemlji tih je mrak,
pa nasmehnil se v pozdrav je Milku,
a nato se zopet skril za siv oblak...*

Tinče Ravljen.

